

2823
ПОШТАРИНА ПЛАЋЕНА У ГОТОВУ.

БРОЈ 12

БЕОГРАД - ДЕЦЕМБАР 1935

ГОДИНА III

СЕЉАНКА

ЛИСТ ЗА ПРОСВЕЂИВАЊЕ ЖЕНЕ НА СЕЛУ

Уредник
ДАРИНКА ЛАЦКОВИЋЕВА

Седма година домаћичке школе Краљева фонда.

Београд

Штамп. „Скерлић“ М. К. Цветановића, ул. Краљ. Наталије 12, телефон 20-732.

1935

САДРЖАЈ:

1. Јада изненада —
 2. Смрт великог добротвора и заслужног човека г. Цона Фратингхама —
 3. Седма година домаћичке школе Краљева фонда —
 4. Домаћички течај Краљева фонда на Демир Капији —
 5. Сад му кућа пева —
 6. Једна ретка прослава послуге која је 35 година била у једној кући и која и данас тамо служи —
 7. Док се пекла ракија у селу Лисо Поље дошло је до кржаве туче —
 8. Нема више „Сељанке“ —
 9. Два детета угушила се у диму —
 10. Лековите биљке —
 11. Наша кухиња —
 12. Наша пошта
-

СЕЉАНКА

ЛИСТ ЗА ПРОСВЕЂИВАЊЕ ЖЕНЕ НА СЕЛУ

Издави почетком сваког месеца. — Годишња претплата 24 дин.

Поједини број 2— динара.

Власник и уредник

Даринка Лацковићева

Милоша Великог бр. 46

Поштански чек 56.440

ЈАДА ИЗНЕНАДА

Липа стоји насред двора,
Сунце сјаје одозгора,
А под липом једна дева
Везе млада, па попева:
„Итро, итро, игло моја!
Драгог ето из тог боја
На коњицу огњеноме,
Биће скоро преда мноме,
Да је донде готова
Суђеница његова.“
Тако мома песму доче,
Сунце јарко пламтит' поче,
Да деклицу красну згледа,
А угледат' шта не да
Мома везла — готова је,
Тура везак па устаје,
Гледа брду, двором шета,
Ал' одозго једна чета —
„Боже, Боже, страшна чуда!
Ко силази оно туда?
Да л' ми очи добро виде,
Да л' то вранац његов иде,
А на њему, Боже мој,
Да л' је оно драги мој?

Чета ближе, па све ближе,
 Већ до бели двора стиже —
 „Боже мили, Боже благи,
 Та овоје, богме драги!
 Па полете пред милога,
 А он клону с коња свога —
 Ао јада изненада!
 Глава њему разбијена,
 Рука десна саломљена,
 Кроз завоје крвца лапи, —
 Јадна мома руке склопи:
 „Па зар тако драги мој!“
 „Само, душо, кад сам твој!“
 То рекоше, издануше,
 На земљицу те пануше
 К’о два бора усред горе
 Кад секире њи оборе.

Зорица је забелила...
 Двоје драги на носила,
 А сунашце види зрака
 Де и ладна прима рака, —
 Девојка је на носила
 Тако лепа јоште била!
 Сунце наже на гроб сјати,
 Мисли да ће још устати, —
 Ох, угаси сјајне зраке,
 Ајде, сунце, за облаке!
 Што гроб ладни једном свати,
 Назад више он не прати.

Бранко Радичевић

Смрт великог добротвора и заслужног човека г. Џона Фратингхама

Овог месеца умро је велики добротвор, човек велике и дивне душе г. Џон Фротингхам. Многи и сирочићи, многи и многи војници, и многе болнице сећаће се г. Фротингхама који је пружио помоћ онда када је била најпотребнија у великом и страшном рату. Своју велику задужбину у Каменици уступио је Краљевом Фонду за две школе које служе за просвећивање народа. Слава г. Џону Фротингхаму и нека му је лака земља, а Југославија ће се дуго и дуго сећати овог великог човека.

Седма година домаћичке школе Краљева фонда

Ове године крајем октобра навршила се и седма година домаћичке школе Краљева фонда. У школи је било 25 ученица из свих крајева наше државе. Добре и вредне су биле наше и овогодишње милојке. Требало је видети њихову изложбу, која је задивила не само Каменицу него и Нови Сад.

Седма година домаћичке школе Краљева фонди.

Ове године приређена је изложба и у Новом Саду у Дому здравља. Четири оделења у дому била су мала да приме оне лепе радове наших ученица. Незна се које је оделење било лепше, да ли оно са ликом корпе за хлеб или оделење где су били разни везови, или оделење са тканим стварима: кецеље, мараме, торбице, завесе и друге још лепе тканине: послужавници, корпе за ручни рад, котури за покривање бокала и других лепих ствари. Најлепше оделење сматрам да је било оно где су биле изложене дивне поњаве од старих крпа, то су биле поњаве као ћилими лепи, човек не би веровао да су од крпа тако су те шаре лепе. И чулавци су били врло лепи као и јоргани ткани од вуне и јорганче за дете. Врло је лепо изгледало и оделење где су биле изложене хаљинице, капе и шалови рађени од вуне као и блузе и џемпери за мушкарце. Изложбу у Новом Саду су посетиле све женске школе као и учитељска школа. Сви су се гости нарочито чудили како се лепо тка у нашој школи шупљика (ажур) и то ткају шару у виду цвећа, птице и разне шаре. Нарочито је било лепо оделење где је био изложен један креветац мали згодан за сељачку кућу, јер га склопљеног може понети сељанка и на њиву, врло се лако прави, њен домаћин може сам да га направи од своје грађе, а згодан је и кад се појави болест каква, а како у нашим селима спавају у кревету по неколико деце, може одмах одвојити болесно дете у тај креветић. Надам се да наше свршене ученице примењују своје знање не само у својој кући, него да показују свакоме ко жели да научи нешто више.

Д. Л.

Домаћички течај Краљева фонда на Демир Капији

Са великом радошћу јављам нашим ученицама да се отвара Домаћички течај Краљева фонда и у Демир Капији. Управа Краљева фонда жели да прошири рад у народу и први њихов течај кроз неколико дана прорадиће. Течај ће водити тамо тамо г-ђа Мила, што је била код нас у школи, њен муж — лекар предаваће хигијену. Као наставница са г-ђом Милом радиће наша госпођа Јелисавета док не почне наша школа у Каменици. Ја сам пресретна што идем тамо кроз два дана да отпочнемо рад у нашој драгој Јуж. Србији.

И тамо ће бити интернат и тамо ће ученице ноћивати и имаће прилике да виде једно дивно обрађено Краљево имање, које је наш блаженочив. Краљ, наш највећи добротвор купио тамо, које је уређено као један рај. Оно имање служи целој околини за пример у обради земље, одгајивање стоке, живине, винограда и осталих радова. Надам се да ће многе наше свршене ученице из Јужне Србије посетити овај течај, и оне би имале прилике онда да виде то дивно Краљево имање Жалим само што више није тамо г. Рашковић управник тог имања који је и створио тај рај са његовим вредним сарадницима.

Нека је са срећом почетак течаја.

Д. Лацковић

Сад му кућа пева

— СВРШЕТАК —

Али њој опет није све потаман. Мучно јој је, што се одвојила од оца и мајке, браће и сестара. А не може да се навикне ни на нови ред у кући.

Овде јој је све друкчије и необично. А најтеже јој, што јој не даду да ради ни један тежи посао, него све раде слуге или жене из суседства. А зна се већ како туђин и слуга ради. Она би опет желели да има више реда и у кући и око куће, онако како је навикло да је у кући њена оца.

Хтела би Милена да почне уређивати кућу, али се сећа материних поука, и страхује да не увреди свекра и свекрву, па ни сама не зна шта ће.

Већ се кани да остави, да буде онако, како је. Али не може срцу одолети. И поче се још више свијати око свекрве, не би ли је подстакла, да измене по где што у животу и раду. А указа јој се за то прилика.

Зашла по срезу некакве комисија. те прегледа детелишта, шљиваре, јабучаре и друго.

Станојло умоли све људе из комисије да сврате њему, да их угости у своме дому. Мирјана се забринула, шта ће и како ће епремити да не буде постидна пред толиким страним људима. Већ поручује, да јој дођу и за тај дан помогну и Ружица Петрова, која уме да скува сваку јанију, и Тода Микићева, која је прави мајстор за погачу.

Али Милена моли свекрву:

— Молим те. најо, да ја спремим ручак и част за госте.

— Нећеш ти то моћи, дете моје, — говори јој свекрва.

А и што да се мучиш? Имамо, хвала Богу, доста, па ћемо платити, да нам помогну и уреде.

Милена окупи молити свекрву, да јој то учини и да остави њој бригу, да све што треба за госте сама припреми, и свекрва попусти.

Милена сва срећна, одмах узе спремати и радити. А већ онога јутра, кад је требало гости да дођу, била је од ране зоре на ногама. Запрегла се прегачом, засукала рукаве, па само трчи из куће у млекар и из млекара у мутвак. На огњишту већ пуцкара ватра и пеку се погаче. А за мало па закрчкаше лонци и поче цврчати маст у тигању. Наместише совру у великој гостинској соби. Милена застрла сто лепим белим застирачем, који је девојком сама изаткала. По столу поређани тањира, чаше и друго посуђе, све чисто и отрто, па се само сјакти.

Дођоше и гости.

Станојло их лепо дочека, па седе с њима и разговара, а Милена сама носи послужење и служи.

Станојло погледа и ужива, а пуно му срца од милине.

Седоше да ручају. Седи станојло с гостима, па навалише и на Мирјану, те и она седе за софру. Милена само доноси и приноси, а Милован доноси пиће и служи госте вином. И сви беху изненађени и задовољни.

Мирјана од радости само што не засузи, а Станојло не могаде отрпети, него снају пред свима, па и пред Милованом, похвали.

Милена, оборила очи земљи, па се стиди. Али њен Милован, Бога ми, не стиди се, него му мило, па већ не зна шта ће од радости.

Настадоше зимски дани.

Станојло је обично на путу; иде и лучи свиње и овнове. Милован се задржи око стоке. А Мирјана и Милена пореде посао у кући, па седе у топлој соби, и плету или друго што раде у рукама.

Такве је прилике грабила Милена, и говорила би свекрви о овом или оном послу. Али никад не каже: „Ово би требало овако“, или: „Ја бих желела да буде то и то“, него тек почне: „Како би било, најо, да урадимо то и то“; или: „Не-

што се мислим, најо, могли бисмо урадити ово“. И свекрва на све пристаје. Тако су много што шта урадиле у кући.

Већ те зиме њих су две саме уредиле вуну, па опреле изаткале лепе шарене завесе за прозоре и простирке и за миндерлуке и за под, у гостинској соби.

Уз велики пост Милена је изаткала читаве трубе разнога платна: и ћерћелије и полутачнога.

Она седи у разбоју и тка, а свекрва јој мота цевке и помаже. Истина, Милена је донела собом од мајке неколико труба платна, али платна никад није у кући сувише. А кад ради, обично пуста глас, па јечи она кућа од њене песме. Толико би пута Милован, кад послује онде око куће, оставио сав посао, па би дошао да слуша Милену како пева, али га стид од мајке.

Кад већ отоплише дани, Милена, умоли свекрву, те почеше да хране свилобубу, да имају свиле.

Удесише онда код бунара и лепу градину, у којој Милена посади разноврсно цвеће. А умоли и свекра, те у њиви одвојише једну струку и посејаше лан. Милена се није стидела ни мотике. Сви су јој у почетку бранили да се мучи и ради и на њиви.

Али их је она молила, да јој то не бране:

— Тако вам Бога, не браните ми рад. Ја сам научила радити. Прави је живот у раду.

Па порани, спреми ручак радницима, и опет стигне на рад са осталима. Тера барабар с Милованом. Па кад запне мотиком, а оно само прашти она већ просушена земља.

Хоће Станојло и Мирјана да учине милошту снаји, па је зову да пође с њима у варош, да јој купе куповне хаљине. — Свиљу ћемо ти купити, — вели јој свекрва.

Ти си то заслужила.

Али их Милена моли:

— Ако марите за мене, немојте ми узимати куповно. Ја највише волим оно, што сама урадим. То ми најбоље стоји.

О они јој учинише по вољи.

Милена је била донела од куће доста хаљина. Али свекрва навали, да се опет чиме поновиш, и она изатка лепу клечану сукњу. Па је сама лепо украси и саши, да јој и варошанке позавидоше. Праву вам истину кажем: метне је на клупу, или гдегод на друго место, а сукња стоји онако у

дубак, као да је слеђена. Мало по мало, па се у Станојловој кући много што шта измени. Чисто не можете познати ону кућу.

Милена је умела и млеко редити, и око пчела радити. А калемила је воћке боље но и чича Среја Па и Милован научи калемљењу, те се око куће Станојлове наврстише читави редови најлепших воћака, а у једноме крају воћњака већ се поређале кошнице, те преко целог лета само зуји. Већ о беломе смоку нећу ни да вам казујем. Зато је и Мирјана била добар мајстор. Али како Милена поче пословати у млекару, за бели смок из Станојлове куће знало се у читавоме срезу.

И Станујло и Мирјана не могу да се нахвале снајом. Станојло вели:

— Ваљано женско чељаде више вреди, но све друго. Ето, како ми Милена дође, усели ми се свака срећа у кућу. Сад ми кућа пева. Милован, истина, ништа не казује никоме. А кад деси на послу сам, он тек подигне капу, прекрсти се и прошапуће:

— Вала ти, Господе, на твојем дару. Поживи Тајку и нају; дај здравља мојим синовима Драгутину и Милутину, и, Боже, поживи ми Милену.

Ж. Дачић

К Р А Ј

Једна ретка прослава послуге која је 35 година била у једној кући и која и данас тамо служи

Г-ђа Десанка Недељковић рођ. Обрадовић из Вршца има жену која код ње служи равно 35 година. Госпођа живи у Бечу и прославу тридесетпетогодишњице прославила је њена Терезија Карвалић врло свечано. Претседник општине Бечке у свечаној сали општине позвао је све оне који су дуго били у служби код једне породице. Сала је била пуна господe, који су дошли да присуствују овом ретком слављу у данашњем времену.

Терезија је добила од Градоначелника диплому у којој футроли, диплома је написана златним словима украшена грбом општине. Уз диплому је добила диван од фине коже новчаник опет са грбом општине и у њему 500 динара. Говор,

kojim je pozdravio slavljенике био је пун срдачних речи и похвале тако да су и славленици и гости плакали.

Заиста су то ретке појаве да једно створење служи 35 година у једној породици, али је г. Градоначелник похвалио и те породице у којој је та послуга могла остати 35 година,

Терезија Карвалић

значи да су они ту послугу сматрали више као члана породице и да су човечански поступали за све време њиховог служења. Терезија и данас служи код г-ђе Недељковић и ако је она сад удовица и не располаже сада са оним приходом који је имала кад јој је муж био жив, али њена верна Терезија остала је да са њоме дели добро и зло.

Д. Л.

Ко рано рани две среће граби.

Што можеш да урадиш данас не остављај за сутра

Док се пекла ракија у селу Лисо Поље дошло је до кржаве туче

Убица је у притвору

Синоћ око 9 часова у селу Лисо Поље у дворишту богатог домаћина Живорада Петровића, дошло је до кржаве туче којом је приликом погинуо угледни сељак Сава Костић, из истог села. Убица Радојица Новаковић после извршеног злочина утекао је и тек се данас пријавио властима.

Већ неколико недеља у дворишту Живорада Петровића пекла се ракија. Јуче је био последњи дан. Живорад је позвао неколико сељака да их почасте. Пили су врућу ракију и разговарали. Увече доцкан појавили су се у дворишту Живорадом незвани гости: Радојица Новаковић из села Чучуга и Лала Јанковић из Лисо Поља. Присутни гости нису се много обрадовали њиховом доласком, поготово доласку Радојицином, који се сматра за највећег кавгацију.

Загрејани ракијом, сељаци су почели да певају. Стеван Лазаревић, коме је домаћин поверио да рукује казаном, седео је поред казана прилично напит и добацивао понеку погрдну реч Радојици. Овај је у почетку ћутао, али кад је Стеван кроз шалу пред целим друштвом добацио Радојици да зна ко је украо 12 метара пшенице из амбара Радисава Бегоњића, Радојица, мислећи да ту крађу њему приписује, није могао више да издржи. Скочио је и са столицом полетео на Стевана.

Овај, видећи опасност, дограбио је такође треножац и пошао Радојици у сусрет. Остали сељаци, видећи да ће доћи до крви, скочили су да спрече сукоб. Међутим, било је касно. Радојица је свом силином ударио столицом Стевана.

За неколико тренутака настало је право разбојиште у коме се није знало ко кога удара. Нарочито кад су петролејску лампу разбили Радојица, користећи се помрчином, са неколико лаких повреда успео је да умакне, а мало после извукао се из дворишта и његов пријатељ Лала.

Кад су ова двојица напустили двориште. Живорад Петровић и његови гости дограбили су што је коме дошло до руку: секире виле и мотке и пошли у потеру за кавгацијама. Али су ови већ били измакли у село. После узалудне трке уморни сељаци вратили су се у двориште и наставили да пију. Убрзо им се вратило расположење као да се ништа није ни десило. Поседали су опет поред казана и у веселом разговору продужили да пију. Одједном из дворишта чули су се кораци човека који се приближавао. То је био Радојица Новаковић.

Разјарен и пијан човек, са тешким коцем у руци, притрчао је друштву које га уопште није у први мах препознало и једним снажним замахом распалио по глави Саву Костића, који му је леђима био окренут. Сава Костић, обливен крвљу, пао је без свести на земљу. Неколико тренутака доцније издахнуо је. Док су сељаци ово забезекнуто гледали, јер нису могли да се приберу, Радојица је и овога пута успео да побегне. Кад је већ измакао из дворишта повикао је из свег гласа:

— Убио сам Стевана, а кад се вратим са робије, побићу и вас и показати вам ко је украо пшеницу.

Убица, међутим, није убио Стевана, иако се вратио са том намером. Погрешно је и убио другог човека који га није увредио.

На лицу места извршен је данас судски увиђај. Убица, који се налази у притвору среског суда на Убу, биће предан Окружном суду у Ваљеву.

Нема више „Сељанке“

У прошлом броју „Сељанке“ ја сам умолила све претплатнице да измире дуг за лист „Сељанку“. Многе су послале претплату, а више их је остало које нису послале новац за ову годину. Спустила сам за све сељанке и цену на 12 динара годишње. Е па кад не може да пошаље ни 12 динара годишње, а то је свега један динар месечно, онда не вреди ни да се мучим и плаћам кад се то тако олако узима. Понова молим да се пошаље дуг. Нову претплату нека нико не шаље, јер ако до 25-ХИ децембра не добијем новац за ову годину „Сељанка“ неће више излазити.

Жалим што тај једини лист који је баш за сељанку и почео да излази и којим се она могла лепо користити, мора престати излазити немарношћу многих наших претплатница.

Свима мојим сарадницима и пријатељима који су улагали труд за ширење листа нарочито Хигијенским заводима изјављујем своју искрену захвалност.

Д. Лацковић.

Два детета угушила се у диму

Гуча

Велика несрећа догодила се данас у кући Михаила Симоновића, земљорадника села Турице. Михаилова два мала детета, Милисав и добрила, која су имала испод пет година угушила су се у диму. Михаило и његова жена Софија приморани су били свакога дана да иду надницу. Деца су увек морала сама да остану код куће. Тако је било и данас. Гоњена досадом деца су увек гледала да играњем скрате време. Јахала су дрво и вукла мачку за реп. Али данас су са играчком направили врло рђав избор. Извукли су угарак из пећи, и вероватно подражавајући попа, почела да каде по кући, док најзад жеравица није пала на кревет. Поњаве којима се покривају сељаци почеле су брзо да горе и у соби да се ствара пакао од дима.

Кад је дим почео па куља на пукотине прозора, Кајка Симоновић, најближа сусетка, приметила је дим и, знајући да су деца сама у кући, похитала је да види шта се догодило. Отворила је собу, али унутра се ништа није видело. Пошто се дим мало разишао угледала је Кајка Милисава и Добрилу где леже на поду крај врата. Брзо их је изнела напоље, али су деца већ била мртва. Комшије које су дотрчале угасиле су ватру.

СВИМА ЧИТАОЦИМА КАТОЛИЧКЕ И ПРАВОСЛАВНЕ ВЕРОИСПОВЕСТИ НАЈСРДАЧНИЈЕ ЧЕСТИТА БОЖИЋНЕ ПРАЗНИКЕ КАО И НОВУ ГОДИНУ. ИСТО ТАКО И МУСЛИМАНИМА ЧЕСТИТА РАМАЗАН.

У Р Е Д Н И Ш Т В О

Е Љ А Н К А "

Лековите биљке — Дивизма

Народна имена су за ову биљку ова: дивизма, лапен, вуначка, клучњак итд. Цвеће је жуто. Узабране листиће треба сушити што брже, разасртте по чистој хартији или платну, у хладу, без ветра који би га разнео; сунце га не сме дохватити, јер би му уништило боју, поцрнело би. Чува се у металним или стакленим теглама са поклопцем. Цвеће од дивизме може се продати у апотекама врло скупо, ако је добро очувано. Лековитост цвећа од дивизме имало је некада велику цену; данас се употребљава у научној Медицини, највише као додатак другим тејевима за груди. Народ пак још употребљава много цвеће од дивизме као разнолику лекарију — иначе невину и безопасну. Теј од дивизме употребљава се највише против јаког кашља услед назеба, против нагомиланости слуза (шлајма) у плућима, при тешком искашљивању и тешком дисању. Помешан овај теј, напола, са тејом од слеза, још се више цени, јер још боље утољава раздражење у грлу те утишава кашљање. — Прашак од дивизлинога цвећа ушмркан у запушен нос од кијавице чини, да се нос отвори и очисти. — Водица за гротање (хладан теј) употребљавају такође при болести случајевима грла.

По г. Сретеву Ацићу

НАША КУХИЊА

Каша од јабука (добра за болеснике)

Ољушти 6 јабука исеци на кришке, очисти од семена и метни их у мању шерпу и наси воде колико да огрезне, нека се кувм док се јабуке сасвим нераспадно. Сад додај мало шећера, само немој пресладити јер болесник више воли да је накисело. То је врло добро место укувана воћа (компота) нарочито кад лекар препоручи диету и кувано воће, ова је каша врло пријатна за јело

Д. Л.

НАША ПОШТА

Госпођи Љубици Зрнић Бања—Лука

Драга Г-ђо ја вас молим да се постарате и за идућу годину за две ученице једну православну а једну муслиманку. Католкињу ћу узети из околине Дервенте. Само да су одрасле девојке као Ивка и Мелеча. И још једну молбу имам, да ми поручите 6 столица онако сељачких као што сам видела тамо у Музеју. Лепо вас молим да ми јавите цену оних столица, па кад дођем по ученице понела би и столице. Ми имамо у школи сељачке далматинске столице што су опет сељаци правили, па желим да имам и босанске. Срдачно вас поздравља.

Д. Лацковић

Г-ци Станојки М. Јовановић учитељ. Домаћичке Школе
у Каменици — Срез Царибродски.

Ученица Домачићке Школе Краљева Фонда може бити само сељанка, и то из добре куће да би могла своје знање применити у кући својој. Примају се ученице — сељанке које нису оставиле своју народну ношњу, мора имати најмање 15 година. Не плаћа ништа јер су све питомице Краљевог Фонда, једино троши за ручни рад, али себи и ради. Ако ваша сестра одговара условима онда се јавите раније на адресу Д. Лацковић Београд Милоша Великог 46/II.

Нишка Бања 24 X-1935.

Мила моја Госпођице и мајко моја.

Ево добих мало времена да вам се јавим да сам хвала Богу добро које и вама мила моја мајко желим од Бога здравље ди вас моје писмо затече добро.

Мила моја мајкице како иде посао, јесу ли вредне ученице. Ах мила гђе што не могу сад да дођем у нашу милу школу. Драга гђе ја сад ткам за мене сукње оне наше сељачке, па се надам да ће те ме по испиту обићи и да видите шта сам још ткала и наше кецеље. Мила гђе, ја се

много надам да ће те нам испунити жељу да нас све свршене ученице сакупите код вас у госте, да се све другарице опет видимо и загрлимо. И молим вас где ако има неких нових радова од вуне нека ми почне једна ученица а ви да ми пошљете. Ја сад предем вуну па се сећам како сам у нашој школи прела вуну за ћилим да ми је да дођем па макар и десет кила вуне прела тамо. Много се кајем што нисам била вреднија.

Свуд је киша у Каменици суша, тамо ми је и срце и душа. Сви вас моји укућани моздрављају а вама руке љуби ваша захвална ученица Радмила Петковић.

Серафимки Филиповић Плањане—Призрен

Добра моја ћерко, добила сам твоје карте и видим да си вредна, то ме много радује. Ја мислим да теби све дозвољавају твоји да покажеш, твој отац је разборит и верујем да ће све учинити да се нов живот уведе код вас. Пиши ми Серафимка, радоваћу се. Много хвала твом тати за онај мед, врло је добар. Ја ћу за два дана за Демир Капију и тамо отваримо школу на Краљевом имању. Пиши на Демир Капију — Домаћичка школа. Све твоје поздрави а тебе грли твоја.

Д. Л.

Поштована моја Госпођице Кокмуж—Босна

Ја вам се много захваљујем што ми шаљете „Сељанку“, нисам дуго писала, а сад баш хоћу да вам пишем са мстилом а до сада нисам, ако није добро а ви ми опростите, јер ви знате да ја нисам била писмена. а не могу да ми други пише, јер се сјећам оних ваших речи кад сте говорили да пишемо увек саме како знамо. Сад вас молим да ми дођете кад се будем удавала, ја ћу вам јавити, а и желим да вас видим. Сваку скоро ноћ са вама у сну разговарам. Примите драга гце срдачан поздрав од свих укућана и љуби вам руке ваша захвална ученица.

Драгиња Лазаревић — босанка

Лојски Илго — Слемен — Словенија

Драга моја Лојско примила сам твоје писмо и врло се радујем да толико желиш да ткаш, ти молиш да ти набавим разбој, врло радо ћу ти то учинити, само ћеш причекати, јер треба да поручим. Ове године имала само једну ученицу из околине Врања, па тамо се праве лепи и јефтини разбоји па кад добијем одмах ћу ти послати. Кад будем ишла по нове ученице доћи ћу и код тебе и осталих ученица из Словеније да и вас све обиђем. Поздрави све твоје а тебе грли твоја

Д. Лацковић

Љубини Вујић — Јасеново

Примила сам твоје писмо хвала ти на позиву, све сте ви добре и зовете ме, али ја сам сад много заузета са школом на Демир Капији. Кад се вратим отићи ћу до Вршца и онда ћу посетити тебе и Мару моју. Много поздрави твоје а тебе грли твоја.

Д. Лацковић

Живани В. Алексић — Пругово — Пожаревац

Драга моја Живана незнаш колико сам се обрадовала твоме писму, нисам ни знала да си остала удовица. Имаш три сина па ћеш имање моћи лепо одржати. Давно се нисмо видели јер ти си свршила школу 1923 године. Ја узимам стално из Пожаревачког краја ученице за домаћичку школу Краљева Фонда ове године је била из Каменова, звала се Јулијана Павловић. Много те поздравља.

Д. Лацковић

Милеви Фончар — Плитвичка Лесковац—Лика

Драга моја Милева молим те изабери једну ученицу из Лике ти знаш која може код нас доћи, ја верујем да ћеш се заузети да буде добра као што си и ти била. Како си ти? Да ли показујеш твоје радове. Поздрави много твоје родитеље и тебе воли твоја.

Д. Л.

Ивки Барешић — Зеленико—Дервента

Драга моја Ивка што си се ти ућутала? Како се сад осећаш са здрављем пиши ми. Драга Ивко волела бих да ми ти нађеш у твом крају једну добру сељанку, нека буде само као ти макар и пола па ћу се радовати. Ако Бог да надам се да се видимо. Да ли ти деда даје да примењујеш твоје знање, ја верујем да ти успеваш само немој пренаглити, мораш имати стрпљења.

Поздрави много све твоје а тебе грли.

Д. Л.

Горици Ђорђевић — Чучер — Скопље.

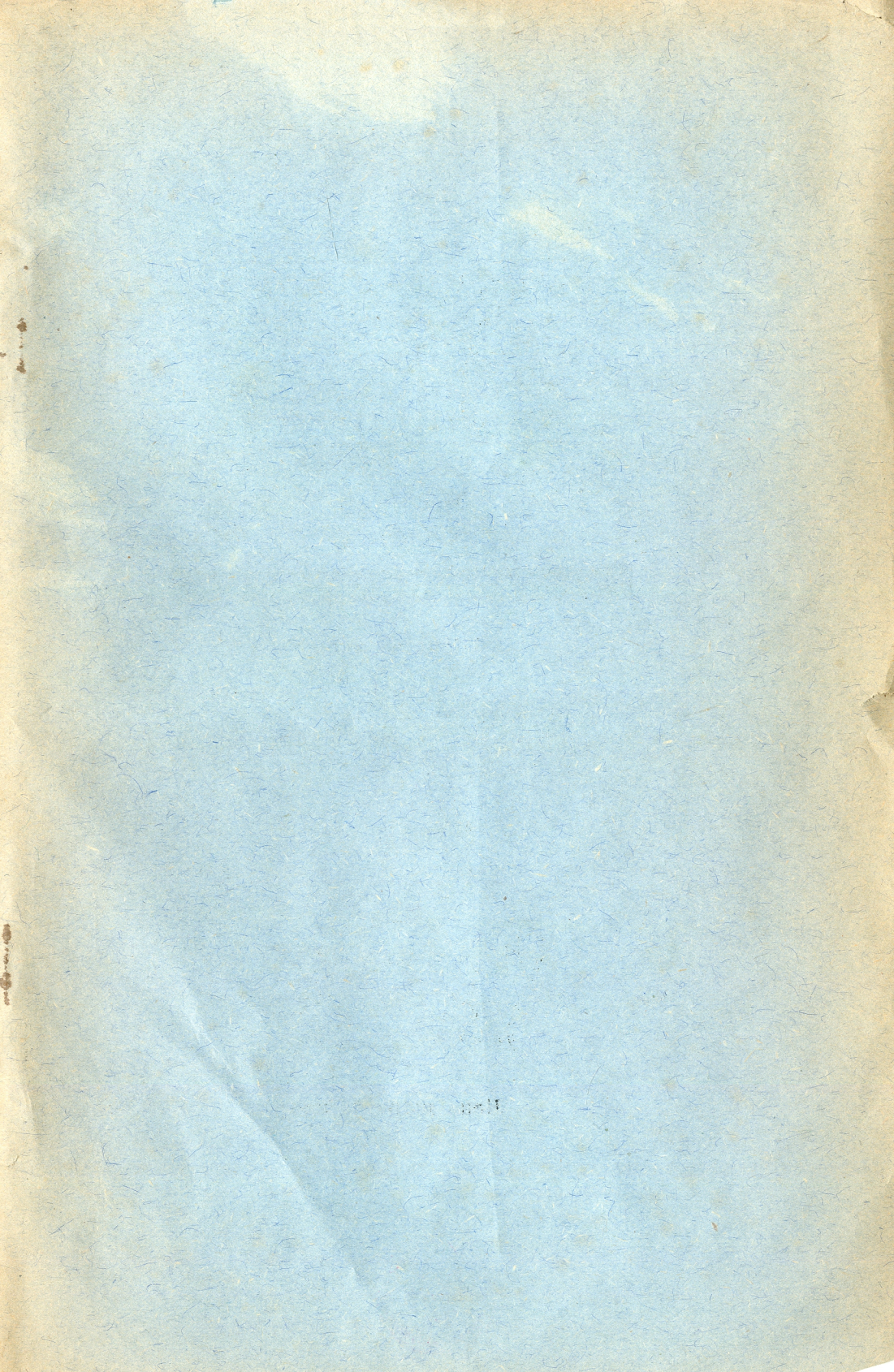
Драга моја Горице кад се вратим са Демир Капије свратићу у Скопље да видим тебе и Љубицу. Вас две би могле отићи и на Демир Капију да видите и ону школу. Поздравим много све твоје, твоје сам писмо примила. Кад видиш Љубицу много је поздрави, грли те

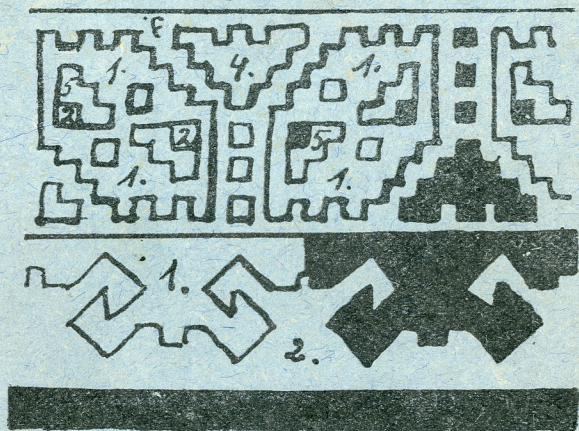
Д. Лацковић

Славица Стројник — Брдовац — Загреб.

Драга моја Славице добила сам твоје писмо, жалиш за другарицама, то је лепо од тебе кад на њих мислиш. И од Анице сам добила писмо, будите обе вредне и нађите ми вас две нове ученице. Све ваше срдечно поздрављам и обе вас волим

Д. Лацковићева

Шара за ткање

Шара за вез

Лепа шара за вез